

FOLK OG LAND

NR. 4 — 15. ÅRGANG

LØRDAG 19. FEBR. 1966

LØSSALG 1 KRONE

Reidar Holand,
Nedre Holmest. 2
Stavanger 923

RALPH HEWINS:

Ralph Hewins versus Benjamin Vogt!

Vi bringer her annen del av Ralph Hewins' anmeldelse av Benjamin Vogts bok, «Mennesket Vidkun og forræderen Quisling», en anmeldelse som også har adresse til andre norske skribenter som har angrepet Hewins' egen bok, «Quisling: prophet without honour», på en så skamløs måte. Første del stod i forrige nr.

Overraskende nok fordømmer ikke her Vogt stiftelsen av Nasjonal Samling som «nazistisk». Det verste han har å si om programmet er at det var «platt» (s. 116), mens han på neste side tilføyer: «da han (Quisling) begynte sin politiske bane, var ikke bare svartskjortene og brunskjortene antidemokratiske i sin innstilling, men også den røde fløy av partiene.» Påny er vi enige.

Om stortingsvalget i 1936 innrømmer herr Vogt «Quisling og hans tilhengere kunne med en viss rett beklage seg over å bli fratatt det frie ord» av venstre (s. 119). Så «Nasjonal Samling (befant) seg fra 1937 på lit de parade» (s. 121). Sant nok.

Om året 1939 — så sent som det — nevner herr Vogt «vår skandaløse mangel på forsvarsevne og forsvarsvilje» og at «Quisling på sin side ønsket oppriktig at norsk nøytralitet skulle opprettholdes» (s. 137). Nøyaktig hva han gjorde og som jeg har påpekt gjentatte ganger i min bok.

Quisling blir til og med presentert som profet av herr Vogt! Således: «Quisling er nu sikker på at krigen vil komme og at Norden da vil bli trukket inn på engelsk/russisk side» skjønt «Ribbentrop/Molotovpakten lå ennu

flere måneder frem i tiden.» Hvor rett han hadde! Hvem annen i Norge forutså dette?

Med hensyn til Quislings besøk i Tyskland i juni 1939, sier herr Vogt: «Vi kan uten omsvøp slå fast at Quisling under sitt besøk har bedt om penger — — Vi kan imidlertid ikke slutte at disse penger var ment brukt til landsforrædersk virksomhet.»

Med hensyn til den tur for 25 NS-medlemmer til Tyskland i august 1939 som var et resultat av besøket, så innrømmer herr Vogt: «Dette annet resultat av Quislings junibesøk var i seg selv ikke kompromitterende» (s. 141 og min s. 158). Så hvorfra stammer hans påståtte «femtekolonne»?

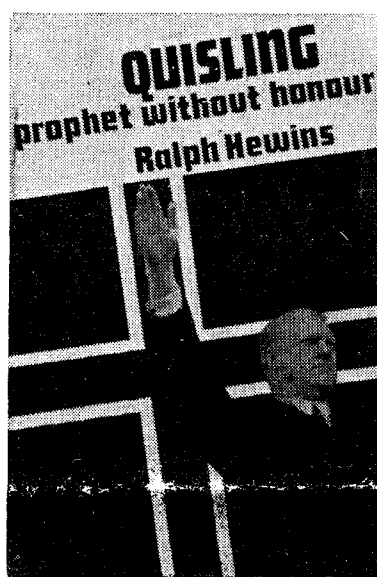
Herr Vogt sier at Quislings fredsappell til Chamberlain 11. oktober 1939 «var tydeligvis ikke tysk-inspirert(e)» og var skrevet «ikke som agent» (hans side 143, mine s. 165—166).

Og så vender vi tilbake til utgangspunktet for denne anmeldelse — de begivenheter som umiddelbart førte frem til «9. april» og den renvasking han lar Quisling bli til del i henhold til hans egen bevitnelse av kjensgjerninger.

Vel og bra så langt. Hvis ord har noen mening, så er herr Vogt og jeg i det vesentlige enige når det gjelder det som hendte før og på «9. april». Det er ingen avgjørende meningsforskjell mellom oss unntagen om slike trivialiteter som bjørneskyting og ungmøer i nød. Quisling var ingen quisling.

Likevel beskylder han meg offentlig for «spekulasjoner i løgn» (FARMAND 8. mai) og for å være «tendensiøs» (s. 13).

Hvorledes oppstår så denne fundamentale uoverensstemmelse mellom oss? Det er et viktig spørsmål som overskygger en strid mellom to forfattere og som blottlegger

vanskelighetene med hele Quisling-diskusjonen.

Det er viktig ikke bare fra et historisk synspunkt, men av hensyn til sjelefreden og gjenfødselen for hele det norske folk, som fremdeles står splittet i fortolkningen av de såre begivenheter for femogtyve år siden, slik den hårdnakkede diskusjon i og utenfor Norge har vist i det forløpne år, og som den flom av nye norske bøker om emnet demonstrerer.

La oss undersøke premisene.

Herr Vogt er selv klar over vanskelighetene med Quisling-epoken: «En vanskelighet ved å sortere og bedømme disse mengder av opplysninger viser seg i at selv nu, tyve år etter Quislings henrettelse, foreligger det betydelig uenighet mellom historikere om sentrale punkter i begivenhetenes gang» (s. 7). I virkeligheten er det vanskelig å finne to norske historikere som er enige om kjensgjerningene.

Enda mere slående er utelatelserne i norske standardverker, slike som professor Skodvins «Striden om okkupasjonsstyret i Norge fram til 25. september 1940», som

unnlater å nevne den avgjørende våpenstillstandsavtale av 10. juni 1940, godkjent av Kongen i statsråd 7. juni 1940 og senere påtegnet av statsminister Nygaardsvold, utenriksminister Koht og forsvarsminister Ljungberg (min s. 257). Det ville kreve spalter å regne opp andre flagrante utelatelser i anerkjente norske beretninger om perioden.

En annen vanskelighet som herr Vogt innrømmer, er fraværet eller forsvinningen av mange avgjørende dokumenter, så som: Quislings notater fra Finland om det som etterfulgte uavhengighetskrigen og innledningen til Lappobevegelsen, begge deler hadde etter mitt syn forbindelse med den senere utvikling i Norge og dannelsen av Nasjonal Samling (mitt kapittel 6) — sovjettakkebrevet for Quislings tjenester under hungersnøden (mine s. 57 og 355) — general Laakes sympatiske brev som svar på Quislings nektelse av å tjenstgjøre under en samfunnsoppløsende regjering (min s. 355) — Quislings «Europapakt» av oktober 1939, og senere versjoner (mine s. 167 og 174) — en ordrett gjengivelse av Quislings samtaler med Hitler midt i desember 1939 (min s. 180) — utkastet til Quislings telegram til Hitler sent 9. april (min s. 236) — signaturen på det brev som suspenderte politimester Welhaven 10. april av ekspedisjonssjef i justisdepartementet (Carl Platou) — Quislings appell til Kongen via kaptein K. S. Irgens i Den norske Amerikalinje 10. april (min s. 240) — Irgens' notater om sin samtale med Kongen 11. april (min s. 248) — et referat av Hitler—Hagelin-samtalene under den første Quisling-regjering (min s. 261) — det faktum at Norge aldri tilhørte de allierte makter (mine s. 256, 257 og 352—353) — et ordrett referat av Quis-

lings samtale med Hitler 17. august 1940 (min s. 291) og av andre drøftelser som førte til den annen Quisling-regjering (mine s. 311—313) — Quislings ordre i 1945 til Hirden, som fjernet den fra tysk kontroll (min s. 355) — Orvar Sæthers protest overfor Terboven mot tysk infiltrasjon i Hirden (min s. 355) — og Quislings livsverk om «Universalisme» eller «Sosialindividualisme» (mine s. 332—333 og 355).

Den lange liste over prominente nordmenn som sluttet opp om Quisling under okkupasjonen mangler også (min s. 355).

Som jeg antydte på side 353—355, så kan mange av disse og andre dokumenter som talte til gunst for Quisling ha «kommet bort» da tre av hans tilhengere overleverte tre av hans dokumentmapper til politiet tidlig 9. mai 1945. Bare den lille gule svinelærsmappe som inneholdt dokumenter som var diskriminerende for ham ble senere fremlagt.

Det finnes sannsynligvis også et dokument i de norske

(Forts. side 2)

Ralph Hewins.

Benjamin Vogt.

Versus

Hewins versus Vogt -

(Forts. fra side 1)

statsarkiver som protokoller en hemmelig avtale eller forståelse hvorefter Norge forpliktet seg til å la Storbritannia få baser i tilfelle av krig med Tyskland (mine s. 32—33).

Iallfall mangler det tilstrekkelig med dokumenter til at det er for tidlig å fordømme Quisling og til å rettferdiggjøre en definitiv biografi over ham når luften eventuelt har klarnet. Den dag er ennå ikke kommet og min bok jevner bare veien for en mere faktisk studie. Herr Vogt kan derfor unnskyldes for noen av sine gjetninger.

Men han kan ikke unnskyldes for bevisst fordreining av slike klare kjensgjerninger som er dukket frem. Det bringer meg tilbake til min ettertrykkelige og upopulære diagnose av en spesiell mangel ved den norske folkekarakter, nemlig manglende evne til å se kjensgjerningene i øynene (mine s. 202—207 og 210—213). Som jeg skrev: «Norge er virkelighetsfluktens land, hvor kjensgjerningene ikke blir sett i øynene, men unngått — Peer Gynts drømmeverden» (s. 17). Og: «Quisling var et ekstremt tilfelle av Peer Gyntisme, så ekstremt at han faktisk ble båret med av sine drømmer og forsøkte å gjøre dem sanne. Dette var hans ulykke. De fleste nordmenn er ineffektive. De tar feil av drøm og virkelighet» (s. 19).

Nøyaktig dette er ikke bare Quislings og det norske folks svakhet, men i særdeleshet Benjamin Vogts, som faktisk adopterer min Peer Gynt-analogi når det gjelder Quisling. Karakteristisk nok er herr Vogt blind for det faktum at analogien passer på ham selv! Halvparten av boken hans er bevis på det. Han tar kjensgjerningene slik hver av oss har lagt dem frem og så løper han bort fra dem. Som jeg skrev om Quisling (s. 20), så er herr Vogt «en typisk nordmann, som passet naturlig inn i det nasjonale bilde: et produkt av sine omgivelser. Intet annet land kunne ha frembrakt ham.»

Ta dette typiske eksempel, som kunne mangfoldiggjøres, på herr Vogts «dobbeltenking» på Orwellsk maner: «Quisling var en forræder. De objektive kjennetegn på denne hans forbrytelse mot land og folk kan det ikke herske strid om. Men subjektivt sett var han kanskje den minst typiske av alle forrædere.» Kort sagt: Quisling var og han var ikke en forræder! Kjensgjerningene som er lagt frem av herr Vogt og av meg sier at han ikke var.

Følgelig var han! For å si det rett frem, så er dette intellektuell uærlighet.

«Hva jeg har ønsket å gjøre», sier herr Vogt i sitt forord (s. 8), «er å gi en fremstilling av dobbeltpersonen Quisling, selvfølgelig i tilknytning til de ytre begivenheter, men med hovedvekten på hans eiendommelige sjelsevner og karaktertrekk.» Med andre ord, så legger herr Vogt iveri med å bevise at hvitt er sort. Eller «Give a dog a bad name and hang him». (Skjell hunden ut og heng den.) Dette er ikke kjensgjerninger, men forfalskning. Den mest barmhjertige fortolkning en kan gi herr Vogts behandling av emnet er at han lider av en ekstrem dose av nasjonal Peer Gyntisme.

Han innrømmer det faktisk! På side 10 skriver han: «I motsetning til tyskerne var jo Quisling en av oss selv. Vi måtte derfor skille ham ut som noe helt eksepsjonelt — Quisling måtte vi identifisere med ondskapen og fordervelsen for å kunne skille ham ut fra våre egne. I tillegg kom da dette at jo svartere vi kunne male ham, jo hvitere kunne vi betrakte oss selv.» *

Utallige andre eksempler på «dobbeltenking» finnes i arbeidene til andre norske skribenter om denne periode, for eksempel professor Skodvins innrømmelse av at Quisling var en mann av «personlig rettskaffenhet — — bortsett fra hans politiske handlinger», og dr. Ristes «Quisling ble overasket av den tyske invasjon — — — (men) han kom seg tilstrekkelig raskt til å ha sin ministerliste ferdig kl. 12 middag.» (THE TIMES LITERARY SUPPLEMENT, 6. mai.) *

Den siste «faktiske» tilflukt for disse som fremdeles fordømmer Quisling for høyforræderi «9. april» er den skriftlige erklæring fra generaløytnant Hans Piekenbrock, som ble fremlagt av Sverre Hartmann i DAGBLADET 30. april, og fremført av ham i ARBEIDERBLADET (15. mai) for å motbevise dr. Ristes mening at Quisling ble «overasket av den tyske invasjon». Fortolkningen av skriftstykket er nok et klassisk eksempel på norsk «dobbeltenking» og siden den foreligger etter publikasjonen av min bok i april, krever det en viss oppmerksomhet nu.

Oberst Piekenbrock var den Abwehroffiser (military intelligence) som Quisling besøkte i København 3. april 1940, fem dager før den tyske invasjon gikk inn i norsk territorialfarvann kl. 23 den

8. april. Besøket ble nevnt under rettssaken mot Quisling, men det var først 2. april 1956 Hartmann fikk en skriftlig erklæring fra Piekenbrock — etter at tyskeren hadde tilbrakt ti år som krigsfange i Sovjetsamveldet og tre år før han døde. Underlig nok ble Piekenbrock ikke ført frem som vitne under rettssaken, skjønt han på det tidspunkt befant seg i russisk varetekt og øst og vest på det tidspunkt fremdeles var på talefot. Han ble aldri krysseksaminert under ed og vi vet ikke under hvilke omstendigheter Hartmann oppnådde å få erklæringen.

Den begynner med at Piekenbrock påstår at Hitler sa til ham at han skulle oppsøke Quisling fordi nordmannen «var rede til å gi opplysninger om de norske hæravdelingers styrke og stasjonering, om befestninger og artilleristillinger ved havneinnløpene og fjordene» til bruk for admiral Raeder. Skrivelsen begynner således med nonsens. Norge hadde faktisk intet forsvar som følge av den norske arbeiderpartiregjerings pasifisme og dens politikk med «uvæpnet nøytralitet». C. J. Hambro innrømmer dette i «I saw it happen in Norway». Det fantes ingen militære hemmeligheter som en kompetent militærattasjé ikke kunne oppdage uten hjelp av noen «quisling». Dessuten var Raeder vel kjent med Norge gjennom årrekker og det var han som først foreslo invasjonen og planla den seks måneder tidligere. Med unntagelse av senkningen av det tyske flaggskib Blücher, noe som skyldtes et slumpetreff og ble utført av et medlem av Nasjonal Samling, beviste invasjonen i sannhet at Norge var forsvarsløst. Heller ikke er noen «quisling» noensinne dømt for forræderi under invasjonen. Tatt i den verste mening var Quisling bare «rede til å gi opplysninger», hvilket er noe helt annet enn

(Forts. side 7)

Utenriksdepartementets kontra-Quisling-biografi

Reklamen omkring Utenriksdepartementets Hewinsbok løper fortsatt for fullt. Vi nevnte i forrige nummer MORGENPOSTENS samtale med UD's byråsjef Augedahl. Senere har AFTENPOSTEN frisket på stoffet med en samtale med ekspedisjonssjef Arvid Sveum, som naturlig-

Generalforsamling i A/S Folk og Land

holdes på kontoret i Kierschowsgt. 5, Oslo fredag 4. mars 1966 kl. 12.

Aksjeeiere innkalles til å møte personlig eller med skriftlig fullmakt til en annen aksjeeier. Fullmakter kan om ønskes gis til redaktør Melsom, som er aksjeeier. På fullmaktene skrives bare «Fullmakt for N.N. til å møte for meg på A/S Folk og Lands ordinære generalforsamling 1966». Og underskrift.

Til behandling foreligger regnskapet for 1965, valg på uttredende styremedlemmer m. v.

Styret innkalles til møte samme sted og samme dag kl. 10.30.

vis forsikrer leserne om at denne boken til de autoriserte historikere Skodvin, Riste og Andenæs «skal gi en strengt saklig orientering om emnet.» Og da så! Noe egentlig annet nytt har ekspedisjonssjefen ellers ikke å berette enn at det også «synes særlig aktuelt å trykke en tysk utgave». Så får vi da håpe at Skodvins objektivitet denne gang strekker seg så langt at han husker på kapitulasjonsavtalen!

Stavanger Aftenblad oppdager en «hardt torturert»

Hetsen og svindelen går videre i dette hyklerske og forløyete land. Og ikke nok med det, selv de aller enkleste anstendighetsbegreper synes ikke å gjelde lenger. Hva skal en ellers si om at en bok som den Per Hansson har skrevet om den falske NS-mann Gunvald Tomstad er blitt en bestseller og tilbubles av ellers anstendige mennesker? La gå med at denne britiske agenten fant det overensstemmende med sin ære og med alminnelig anstendighet å skjule sin spionvirksomhet bak et hyklet vennskap med NS-folk og et forrædersk medlemskap i partiet. Men, ett er iallfall sikkert, at både han og hans forfatter burde ha nøyet seg med det de vel da mente var nødvendig og ikke etterpå forherliget falskspill og forræderi som rosverdige egenskaper.

Når vi ellers nevner svindelen og hetsen, så var det noe annet vi tenkte på, men det har en viss forbindelse med denne jøssingbestselleren. STAVANGER AFTENBLAD har nemlig funnet frem til Tomstads daværende hushjelp «Esther» og forteller i en trespaltet overskrift om «hushjelpen som ble så hardt torturert». Den som orker å pløye seg gjennom

alt pratet om hin storinnsats, oppdager imidlertid til sin forbauselse at det var samme slags tortur som alle fengslede personer er utsatt for som rammet Esther. Selv sier hun: «Jeg var i en masse forhold hos tyskerne, ofte i flere timer i trekk. Det var en hard psykisk påkjenning, men jeg ble aldri torturert.» Stavangeravisen har tydeligvis gått i god skole hos den falske NS-mann og hans forherliger!

De ridderlige seierherrer

Sendemennene for Storbritannia, Frankrike og USA i Tyskland har avslått en søknad om benådning for den alvorlig syke Baldur von Schirach, som dennes sønn, advokat Klaus von Schirach hadde sendt inn. De påberoper seg at Sovjetsamveldet ikke vil gå med på noen løslatelse. Baldur von Schirach ble, etter å ha angret tilbørlig i retten, dømt til 20 års fengsel i Nürnberg. Da varetekten ikke medregnes, utløper straffetiden først 1. oktober 1966, og så lenge skal Schirach da sitte hvis han ikke dør i mellomtiden. Etter vanlig hyklersk britisk praksis blir han vel imidlertid sloppet løs en ukes tid før slik at en kan toe sine hender.

Samtidig med Schirach vil Speer, som også fikk 20 år, bli løslatt. Så reiser da spørsmålet seg om hva det blir til med «Fredens fange», Rudolf Hess. Sovjetsamveldet har erklært at lukning av Spandauerfengslet blir aktuelt høsten 1966, men det vil da kreves en firemaktsbeslutning om hvor de ridderlige seierherrer da skal anbringe Hess, som fikk livsvarig fengsel og som øyensynlig skal sitte i all evighet. At de ikke skammer seg!

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig

ALEXANDER LANGE

Overvåkingen

Påny raser det strid omkring det som kalles overvåkings-tjenesten i dette land. Anders Lange har dratt drabelig i felten mot denne høyst udemokratiske tjeneste, fordi han ble satt under overvåking da Krustsjov i sin tid besøkte Norge, og DAGBLADET er enda drabeligere fordi det og dets venner frykter for å være havnet i overvåkings-kartotek som motstandere av NATO.

MORGENBLADETS redaktør, major Chr. Christensen, som i sin tid selv var knyttet til den militære overvåking, gir visse glimt av det som foregår i en lengere artikkel i bladet sitt. Han skriver om den avgåtte Arbeiderpartiregjerings at den «gav klare regler for Overvåkingstjenestens virksomhet — der ble gitt adgang til å skygge mistenkte personer, åpne deres post og avlytte deres telefoner.» Riktignok skal det etter reglene foreligge kjennelse av retten for noe slikt settes igang, men ingen er vel så naiv at de tror disse regler vanligvis blir fulgt. Aller minst major Christensen, som skriver at det ingen grunn er til å rette anklager mot politiinspektør Bryhn og hans undergitte såfremt de «har overholdt sine instruksjoner».

Hvis en ser dette i sammenheng med den beskyttelse Grunnloven gir norske borgere, den forbyr blant annet politimessig husundersøkelse, så må en forbauses over major Christensens syn på demokrati, når han i sitt blad slår fast at en slik Overvåkingstjeneste med telefonavlytting, brevbrudd og skygging av «mistenkte» hører med «i statsapparatet på samme måte som trafikkpolitiet, veivesenet eller bygningskontrollen». Er det Overvåkingsens ånd — slik den manifesterer seg i alle politistater — som fremdeles hviler over den tidligere overvåkingsmann?

Alle som skriver om dette går naturligvis utenom sakens virkelige kjerne. De synes det er i full orden dette at tidligere NS-folk er blitt skygget og avlyttet og brevundersøkt gjennom alle år. Det er naturligvis både prisverdig og nødvendig og affiserer ingen av demokratiets trofaste voktere. Det er først når DAGBLADET og Gustavsen, kommunistene og Anders Lange blir behandlet på samme måte at det store skråll stiger mot himmelen.

Hørte vi noen jammerklager dengang Fanebust ble forfulgt av herr Bryhns overvåkingspoliti? Da han ble utsatt for politidirigert boikott av trykkeriene i Stavanger og da han fikk den nesten ferdige sats styrtet i et Oslo-trykkeri gjennom en aksjon som Fanebust tilskriver det samme overvåkingspoliti? Niks! Og dog har Fanebust gjennom ialfall femten år uavbrutt og iherdig henvendt seg til alle mulige instanser, til og med Stortinget for å få sin rett mot dette Overvåkingspolitiet, som redaktør Christensen finner like nødvendig i samfunnet som veivesenet.

At tidligere NS-folk er blitt overvåket har jo Bryhn selv medgitt. Han lot seg ialfall intervjuet etter at det i utlandet etsteds var blitt malt hakekors på en vegg og så at det ikke foregikk noen «nynazistisk virksomhet» i Norge. Hvorledes kunne han vite det hvis det ikke var som resultat av den overvåking vi naturligvis har merket?

Nå skal forresten her Bryhn ikke ha all skylden. Først og fremst fordi han har like aktive kolleger i den militære overvåking og dernest fordi de ikke kan tas så absolutt alvorlig alle statsminister Bortens smukke ord om at overbevisninger naturligvis skal være overvåkingsfri. Det hører med til de anerkjente menneskerettigheter. Saken er nemlig den at når overvåking ifølge bestemmelsene ikke bare

Er det ingen grenser?

En herremann ved navn Albert Gleinsvik var for en tid siden ute i VG med et nytt — og naturligvis usannferdig — innlegg i hetsens tjeneste. Det forundrer oss ikke at Gleinsvik serverer denslags uten å gjøre noe for å undersøke om det finnes noe grunnlag for det han bygger den nye hets på, men at VG lar det gå i trykken er dog et stivt stykke. For vi går ut fra at bladets redaksjon er i stand til å skaffe seg et eksemplar av de trykte rettsforhandlinger i Quisling-saken slik at det straks kunne slå fast at det Gleinsvik presterer er fri fantasi.

Men la oss like godt gi ordet til den eleverte herr Gleinsvik uten andre ytterligere kommentarer enn at Quisling naturligvis hverken var tiltalt for eller ble dømt for noe slikt:

«SPANSK JUSTIS»

Under denne overskrift kommenterer Verdens Gang muligheten for at en nordmann som i Spania har kalt statsjefen for en bastard, kan risikere å bli dømt til 9 års fengsel.

I den siste tid har avisene vært fulle av betraktninger om en bok med tittelen «Mennesket Vidkun — Forræderen Quisling».

skal finne sted for å beskytte landet mot utenlandsk spionvirksomhet, men også for å beskytte det en kaller «den indre sikkerhet», da har man alt beveget seg over fra det alment godkjente og demokratisk forsvarlige og inn i den totalitære politistat. For enhver politisk uenighet truer jo den «indre sikkerhet» for makthaverne. Her som i Hitlers Tyskland.

Vi har ellers en meget begrundet mistanke om at Bortens fredlyste «overbevisninger» i den senere tid er aller mest truet av den såkalte militære overvåking. Vi mistenker ikke Evang i denne forbindelse naturligvis, men det er nok noen og hver ute og går innenfor denne militære overvåkingen. Blant annet «NATO-avdelingen», som har et så godt øye og øre og litt av hvert annet til dem som har den overbevisning at Norge er best tjent med å forlate NATO. Og her kommer DAGBLADET og FOLK OG LAND i samme bås for en gangs skyld, mens Anders Lange kan hvile ut etter Krustsjovpåkjenningen.

«Norges fortsatte krig»

AFTENPOSTEN MEDGIR AT DET VAR BRITENE SOM SATTE IGANG OG DIRIGERTE «MOTSTANDSKAMPEN»

AFTENPOSTEN har som før nevnt gående en serie om det som hendte for et kvart århundre siden. Når det gjelder norske begivenheter, så oppgis journalist, cand. mag. Kjell Hanssen som ansvarlig for beretningen.

Kanskje det han skrev i seriens nummer 70 kan klarene begrepene litt når det gjelder «Norges fortsatte krig»:

«Det var de britiske og ikke de norske myndigheter i London som tok de første initiativ til opprettelsen av en organisert militær motstandsbevegelse i Norge. (Som rimelig kan være siden Norge hadde forpliktet seg til ikke å bære våpen mot Tyskland mere i den pågående verdenskrig, men britene på den annen side naturligvis krevde betaling for å huse den bortrømte konge og regjering. Vår bemerkning.) Den skandinaviske avdeling av (den britiske) SPECIAL OPERATIONS EXECUTIVE (SOE) hadde et dårlig inntrykk både av den norske Londonregjeringen (som hadde sluttet våpenstillstand med Tyskland for verdenskrigens varighet. Vår bemerkning) og av den norske legasjon i Stockholm (som ville sette Norges interesser foran Storbritannias. Vår bemerkning). Britene mente følgelig at en effektiv undergrunnsbevegelse (såkalt Hjemmefront. Vår bemerkning) måtte bygges opp uavhengig av de norske myndigheter, og utenom disse. Allerede i løpet av høsten 1940 kom Special Operations Executive langt i sitt arbeid.

Shetlandsbasen ble opprettet, man begynte verving og rekruttering av norske agenter, bygget opp egne grupper i Norge og fikk allerede på dette tidspunkt

La oss sette de to forhold til hverandre. Herr Quisling ble visstnok bl. a. dømt for å ha latt typograf Wærås dømme til døden og henrette fordi han på en restaurant i lett stemning hadde kalt Quisling for et svin.

Som bekjent ville nazistene etter krigen skyte seg inn under at krigen mellom Tyskland og Norge var slutt i og med kapitulasjonen i 1940. I en av de første dommene i landssviksaker måtte det skapes prejudikat for at det hadde hersket krigstilstand helt til Tyskland kapitulerte.

Herr Quisling skulle etter dette da ha ansett det nødvendig i fred å ta livet av en norsk borger som uttrykte sin mening om ham.

Nevnte boks tittel burde kanskje mer dekkende ha som en tredje beskrivelse av herr Quisling «... og forbryteren.»

Albert Gleinsvik.

gjennomført enkelte aksjoner mot mål i Norge.»

Det var som kjent disse aksjoner «retts»oppgjørets aktører og dommere anførte som bevis på at Norges krig fortsatte og at tiltalte derfor «måtte ha forstått det». Om SOE's mål i Norge beretter AFTENPOSTEN ellers:

I en egen programklaring som ble lagt frem 11. desember 1940, om organisasjonens «Norwegian Policy», drøftet SOE retningslinjene for arbeidet. Den skandinaviske avdeling skulle forberede en alliert invasjon i Norge. Ved propaganda og sabotasje skulle motstandsvilje og moral holdes oppe hos den norske befolkning.

Målet for britene var å bygge opp en separat organisasjon i nesten hvert eneste distrikt i Norge. SOE skulle hjelpe disse organisasjoner med våpen, radiosendere, sprengstoff og annet materiell, trene opp norske instruktører i sabotasje, radiosending og gerilja.

Distriktslederne skulle på sin side samle inn rapporter om tyske troppebevegelser og andre militære operasjoner i Norge, sende oppgave over distriktenes behov for våpen og utstyr, og få sendt unge motstandsfolk til Storbritannia for å skaffe dem opplæring.

Sabotører som ble sendt fra Storbritannia til Norge skulle ikke ta kontakt med disse lokale organisasjonene. Inntil videre skulle de bare konsentrere seg om det langsiktige mål: å bistå en alliert invasjon i Norge.

—o—

Godt sagt

I AFTENPOSTEN for 25/9 1965 leser vi følgende uttalelse av Henning Koefod:

«Vanlige borgere — som skal leve og bo i helvete som arkitekten så malende skildret — synes sant å si at arkitektene og ingeniørene lenge nok har herjet som vandal med våre byer og med vår natur. Ser de en foss, skal det bygges kraftverk. Ser de et fjellparti, skal det sprenge autostrada. Ser de en husrekke, skal den rives. Ser de et engstykke, skal det bygges blokker. Ser de en nylagt asfaltgate, skal den graves opp igjen. Ser de en hullete gate, lar de den ligge. Ser de et saneringsmodent gråkvartal, lar de det bli stående osv., osv.»

—o—

Quisling og de «militære opplysninger»

EN ARTIKKELSERIE AV SIEGFRIED — VI

Idag: Hva tyskerne visste om norske befestninger, havneanlegg og flyplasser og åpenbart ikke behøvde å spørre Quisling om.

Vi nevnte i forrige artikkel hva Sverre Hartmann beretter i sin bok «Spillet om Norge» om den kjente forretningsmann i Bergen som ga den tyske marineoffiser og Abwehrmann Hermann Bode den uttalelse om hvorledes de norske festningskommandanter ville forholde seg ved et britisk eller tysk angrep som Piekenbrock i brevet til Hartmann sier at Quisling har gitt.

Som man ellers vil erindre fra forrige artikkel, hvor vi i sin helhet gjenga hva Piekenbrock i brevet beskyl-der Quisling for å ha sagt ham under sammentreffet i København 3. april, så erklærer han at det var «mager» hva Quisling meddelte, for han var ikke «forberedt på å besvare presise militære spørsmål!» Det han hevder at Quisling skal ha uttalt seg om er da også i aller høyeste grad upresist. Det dreier seg om følgende:

«— — gav han opplysninger om befestningsver-

kene ved innløpet til Oslo og Bergen. — —»

«Han gav også noen brukbare opplysninger om flyplasser og deres belegg. — —»

La oss se på dette med befestningsverkene først og vi skal i den forbindelse heller ikke feste oss ved det vi nevnte i forrige nummer om admiral Diesens offentliggjorte uttalelser om vår bedrøvelige beredskap. Tyskerne hadde nemlig fått de nødvendige opplysninger om befestningene langt tidligere og på en annen måte. Vi holder oss her igjen til de opplysninger Hartmann selv gir i sin bok. Og der støter vi på ny på den tyske marineoffiser Bode som figurerte her som dypfrysings- og fiskeriexpert. På side 73 skriver Hartmann i sin ovennevnte bok:

«Abwehr var allerede innbygd i legasjonen (den tyske) i Oslo som K.O. (Krigsorganisasjon). I annen halvdel av feb-

ruar (1940) var alle avdelinger representert, aktiv spionasje såvel som kontraspionasje.»

Likevel forsøker Piekenbrock å innbille folk at det var nødvendig under disse omstendigheter å lage et hemmelig møte med Quisling i København for å få opplysninger om befestningsanlegg og flyplasser! Vi fortsetter sitatet:

«Også Bode skulle ofre seg for den rene etterretningstjeneste, men være uavhengig av den faste Abwehrrepresentasjon og ha minst mulig kontakt med legasjonen for ikke å vekke mistanke.»

« I begynnelsen av mars (altså en måned før Piekenbrock traff Quisling i København) tok Bode en tur til Horten for å orientere seg nærmere om kystbatteriene der (altså det det var så maktpåliggende å få spurt Quisling om da Weserübung allerede var satt igang, ifølge Piekenbrock). Det lyktes ham, forteller han selv, å få adgang til de interessante stedene og dermed bli istand til å lage en skisse av kanon- og torpedobatteristillingene. (Uthevelsene av oss.) I sin rapport advarte Bode Berlin mot å undervurdere faren ved å forsere Drøbakundet. Stor var derfor hans forferdelse da han utpå dagen den

(Forts. side 6)

MED EN SOVJETSOLDAT I VERDENSKRIGEN

For FOLK OG LAND av armenieren Jerwand Dshanian.

STALIN VAR GLOBUS-GENERALEN

Like før utbruddet av krigen opptrådte jeg med mine meddansere i offiserenes hus i Armenias hovedstad Jerevan. Da vår opptreden var avsluttet, ble vi invitert til fest i den flotte restauranten. Rundt det lange bordet satt offiserer av alle grader opp til generaler i sine uniformer, mens damene var iført sine praktfulle rober med brillanter og andre smykker. Og der fikk jeg høre at Stalin i virkeligheten var uvitende i militære affærer. Jeg fikk blant annet høre at under en militærmanøver et steds i Armenia med armenske og kaukasiske arméstyrker, hadde de militære autoriteter fremlagt resultatene for de øverste sjefer i Kreml. Stalin var opptatt med å snurre en globus rundt på alle kanter, og henvendte seg så til generalen Atojan og Levandevskij som var øverstbefalende for Armenias og Kaukasus hæravdelinger. «Jeg finner ikke det stedet hvor dere har holdt manøvrer,» bemerket Stalin og så på globusen. Alle de tilstedeværende så forundret på hverandre, inntil den armenske general Atojan utbrøt: «Det finner du aldri der, din idiot!» Allerede under krigens første dager fikk vi sovjetsoldater høre offentlige meldinger fra overkommandoen om at hele russiske divisjoner og arméer med generaler i spissen var gått over til tyskerne. Det var forsåvidt ikke så særlig overraskende at mange avdelinger ved Krimfronten bestående av kaukasiske folkestammer, som kalmykker, tartarer, tsjerkessere og ennu

andre minoriteter etter i mange år å ha vært ofre for Stalinistenes undertrykkelser deserterte.

Av samme årsak ble det massesvikt blant don-kossakene. Der gikk rykter om at den kjente krigshelt i Sovjet, armenieren marskalk Bagramian skal ha advart Stalin gjennom en telefonsamtale og derunder ha sagt følgende: «Trekk deg tilbake og la en annen overta din myndighet, ellers jager jeg deg vekk med den makt jeg har.»

Det ville ikke ha vært noen vanskelighet for våre generaler og krigshelter å feie vekk og avlive den forfengelige og forræderiske Stalin, men deres overbevisning sa dem at Stalins død ville være en katastrofe for landet i krigstid, med uoversiktlige konsekvenser. De tenkte vel på hvordan tyskerne ville juble over Stalins død.

Alle disse urovekkende rykter spredte seg snart blant sovjetsoldatene, og snart var alle klar over at det var en ulykke for vårt folk å ha fått en slik leder som Stalin. Men soldatene kunne ikke gjøre noe ved det hva enten ryktene talte sant eller ei. De hadde bare én ting å gjøre, nemlig yte sitt ytterste for landets forsvar.

*

Larmen fra Semikolodets kom nærmere og nærmere mot oss og snart hadde en hel del av byens befolkning funnet veien til våre skyttergraver. Både menn og kvinner i alle aldre foruten barn så forskremte ut. Mange av dem sto der ganske forgråtte.

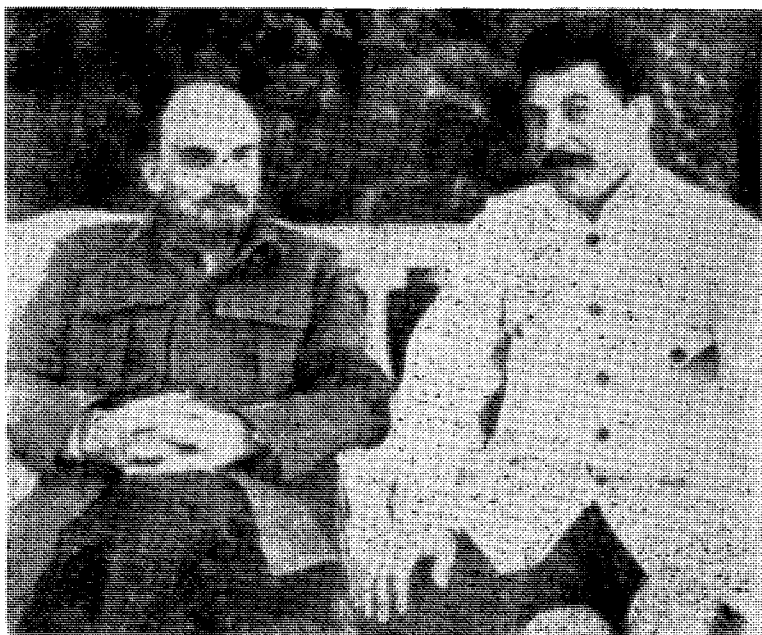
(Forts. side 6)

Lettlendere ødelegger Stalinbilde i 1941.

S — — —

Store ødeleggere

Lenin og Stalin.

Uljanov Lenin ble gravlagt som en gud i sit mausoleum på Røde plass i Moskva og utropt til folkenes frelser, alle tiders største statsmann og geni.

Han nevnes ennå hver 1. mai av den diktator som har makten, og er ellers i året mer og mer en svinvende skygge.

Lenin var genial. Han utviklet Marx lære videre med lærebøker i revolusjon og hvorledes et samfunn kunne ødelegges, og realiserte læren i Russland. Han var den store ødelegger for hvem intet var hellig, og som fikk Tsar-Russland til å smuldre opp, og etterlot det i blod og brann, armod og nød.

Intet bygget han opp, og det ble andre og nye slekters tunge oppgave å gjenreise riket på ruinene.

Winston Churchill ble også gravlagt som en gud og utropt til folkenes frelser, et stort geni og den største statsmann. Han vant krigen.

Javisst var Churchill genial. Han var en stor taler, intelligent og vittig, uredd og impulsiv, ikke tynget av moralske eller religiøse anfektelser, og en smart politisk spiler som likte hasard og jaget etter triumfer.

Han fikk sin krig som Lloyd George spottende sa. På nyåret 1940 forkynte han høytidelig, at Storbritannia ikke ville tillate noen av de små nasjoner å være nøytrale i denne krigen.

Fjorten dager senere blåste han i Norges nøytralitet, sendte krigsskip inn i en norsk fjord og kapret «Altmark», en aksjon som ledet til at tyskerne okkuperte Norge. Dette skjedde tilfeldigvis et døgn etter at Norges nøytralitet på ny var krenket med engelsk mine-sperring tre steder på kysten.

I Hellas gjorde britiske tropper landgang og anla baser, og dette førte til at landet fikk dele Norges skjebne med tysk okkupasjon.

Churchill begynte luftkrigen og førte den iherdig mot åpne byer og sivilbefolkningen. Kirker og historiske byggverk var også ønskemål. Det er nok å minne om Haag, Le Havre, Beograd, Celle og Dresden. Timur Lenks grusomhet og redsler blekner mot dette. Men der var mange flere.

Krigen skulle vinnes, og hele verden ble dradd inn. Churchill fikk Russland og Amerika som Englands allierte. Hans store slagord og det han ville var: Victory, blod og tårer. Seiren var alt, freden en sekundær sak.

Og krigen ble vunnet. Churchill sto som seierherre og kunne hylles som triumfator. Han seiret stort, men — just i seiren bor forliset.

Han triumferte på ruinene av sitt livs storverk. Et Europa i ruiner, sønderlemmet og lammet. Han vant krigen og tapte freden.

Før krigen garanterte England høytidelig integriteten

(Forts. side 8)

Winston Churchill.

USA ute på rov igjen

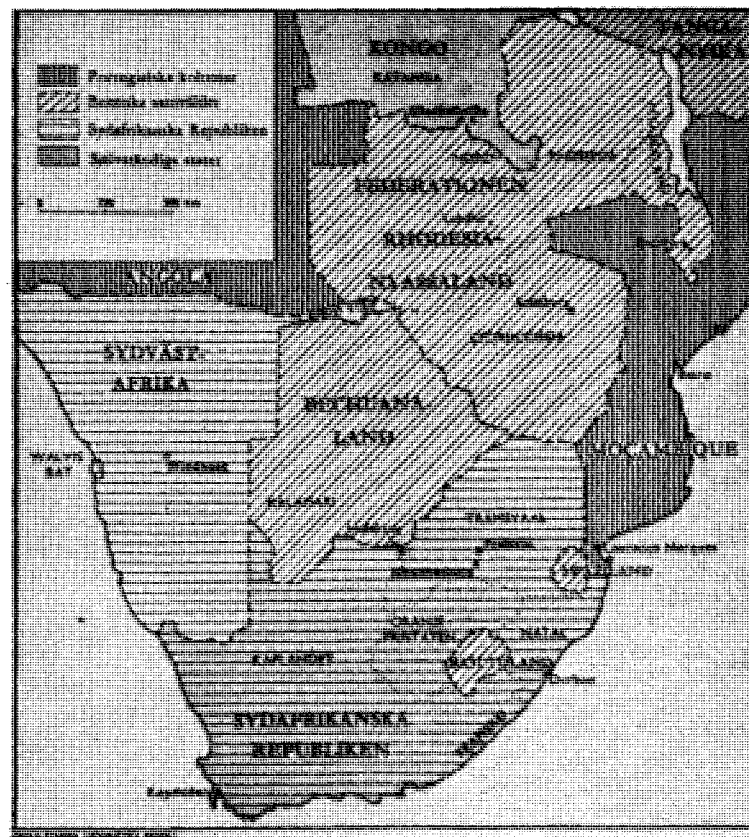
Står bak aksjonen mot Rhodesia som det stod bak FN-aksjonen mot Katanga for kobbergrubenes skyld

Her hjemme raser vanviddet omkring Rhodesia videre som i hele den hvite vestlige verden. Vi synes Wieneravisen «Wiener Montag» formulerer det utmerket når bladet skriver at «de fleste hvite staters forhold når det gjelder Rhodesias politikk så å si tvinger frem spørsmålet om den hvite rase i verden er blitt grepet av et selvmordsvanvidd som driver den mot den sikre tilintetgjørelse. Der nekter 230 000 hvite kolonister, som har skapt en mønstergyldig sivilisasjons- og ordensstat i Centralafrika, å utlevere denne stat til de fire millioner svarte, som utviklingsmessig fremdeles står på det mest primitive trinn. De hvite rhodesere vegrer seg fordi de forutser følgene av sin tilbaketreden: ødeleggelsen og utdrivelsen av de hvite i landet, tilintetgjørelsen av alt som er blitt skapt og det blodige fall ut i det svarte barbari. Istedenfor iallfall å oppbringe forståelse for den truede stilling for deres hvite brødre i Rhodesia, så slutter verdens hvite forbund med den egne undergangs krefter og forsøker med boikottforholdsregler å tvinge den hvite regjering i Rhodesia i kne.

Ser da ikke den hvite rase hva det spilles om i verden? Ser den ikke at menneskeheten befinner seg midt i en tilstand av rasekrig, i hvis midtpunkt står den fysiske utsjaltning av den hvite rase? Skal da vi hvite overgi oss foran faren og la dette komme over oss? Skal det bli sluttresultatet av tyve århundres hvit oppdragelse, at de hvite nu i ydmykhet resignerer og lar seg nagle til korset av de farvede folk?»

Ja, bladet kan sannelig spørre om hva det er for slags drivkrefter bak den vanviddpolitikk som drives. Vi for vår del tror nok at det ikke bare er selvmordsvanvidd det dreier seg om, men om nye livsfarlige økonomisk betingede manipulasjoner fra den amerikanske bastardstat, hvor det en ser offisielt bare er kulisser mens de virkelige trådtrekkere er skjult bak kulissene. Og det fordums så stolte England som idag er redusert til en churchillsk amerikassatellit, danser naturligvis som USA vil.

Det er trist å se hvorledes opinionen føres vill når det gjelder bakgrunnen for hendelsene i Rhodesia. La oss gi

ordet til Sir Oswald Mosley, som setter tingene på den rette plass slik:

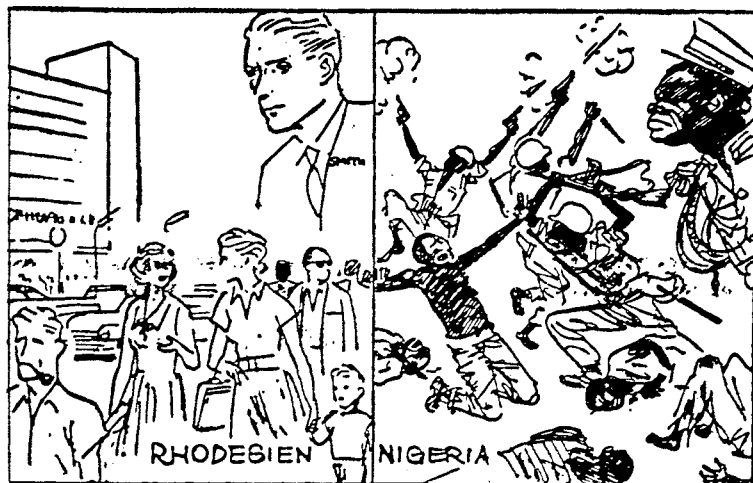
«Det var vanskelig for det engelske folk å følge med i det som virkelig hendte i dette virvar av forslag og motforslag. Likevel trådte visse kjensgjerninger klart frem. For fire år siden hadde den britiske regjering gitt rhodeserne en konstitusjon som den nå foreslo å endre. Det aktuelle spørsmål her burde være: er det meningen å trekke tilbake underskriften hvert fjerde år, hver gang regjeringen er under press av noen av sine venner i det farvede Commonwealth?

Denne konstitusjon satte de britiske rhodesere istand til så å si i det uendelige å utsette overlatelsen av landets styre til en svart majoritet hvis de følte at dette var for tidlig eller util-

rådelig. Dette var nå ikke godt nok for Mr. Wilson, eller som det synes heller ikke for det konservative parti. Forandringens vind blåste så hardt at de ønsket å påskynne tingene. Og så måtte konstitusjonen endres for å sette en svart majoritet istand til å overta raskere.

Mr. Smith og rhodeserne på den annen side hadde lagt merke til hva som hendte ellers under en svart majoritet. Så langt fra å påskynne ankomsten av en svart regjering, ble de tydeligvis mere og mere tvilende når det gjaldt om de over hodet skulle la det bli en svart regjering i området. Derav deres ønske om uavhengighet. En meget stor prinsipiell meningsforskjell var oppstått mellom regjeringene i Storbritannia og i Rhodesia og Mr. Wilsons poli-

(Forts. side 8)

Nigeria og dets svarte kolleger assistert av hvite europeiske fjols vil ha gjenopprettet «ordnede forhold» i Rhodesia. (DEUTSCHE WOCHEN-ZEITUNG.)

Quisling og de „militære” —

(Forts. fra side 4)

9. april fikk høre at «Blücher» var blitt sendt så å si i løvens gap.»

Den tilstrekkelig orienterte vil straks feste seg ved den besynderlige likhet mellom det Bode her forteller og det Quisling senere er blitt beskyldt for å ha røpet for tyskerne. Det gjelder ikke bare det Piekenbrock forteller om «opplysninger om befestningsverkene ved innløpet til Oslo —», men også dette som var hovedpunktet i det berømmelige Scheidt-brevet fra rettssaken mot Quisling, nemlig advarselen mot å forsere Drøbaksundet.

Det er ellers interessant å notere seg at det heller ikke var nødvendig for Piekenbrock 3. april å få vite av Quisling at «man i løpet av aller nærmeste fremtid måtte regne med en britisk landgang i Norge —». På det punkt var tyskerne vel orientert på forhånd. På side 74 forteller Hartmann således at 30. januar 1940 kom den tyske Abwehrmann Pruck (under navnet «Pohl») til Oslo fra Berlin med

«et fast formulert særoppdrag på vegne av admiral Canaris og oberst Piekenbrock, sjefen for etterretningsavdelingen. Overkommandoen hadde mottatt meldinger som tydet på økt alliert aktivitet mot Norge. — Ifølge rapport fra legasjonen (uthevet av oss) var der observert uniformerte briter både i hovedstaden og i havnebyene sør- og vestpå. Dette kunne henge sammen med britiske planer om å sette seg fast i Norge. Pruck var derfor den 27. januar blitt kalt til Piekenbrock, som gav ham i oppdrag å reise til Norge omgående og fastslå hvorvidt der fantes nærmere holdepunkter for at britene overveiet å gripe inn. Men fremfor alt skulle han med «kortest mulig frist» skaffe tilveie de faktiske opplysninger som generalstaben trengte for å kunne iverksette en invasjon.»

Dette var altså den tredje betrodde Abwehragent den tyske overkommando fant det nødvendig å sende til Norge, tiltross for at de altså ifølge Hartmann og andre hadde den betrodde tyske agent Quisling her fra før samt hans parti av landsforrædere! Men ikke nok med det. Piekenbrock antydte som kjent at Quisling skulle ha gitt ham «noen brukbare opplysninger om flyplasser». Side 77:

«Samme dag som Pruck ankom også en annen spesialutsending, premierløytnant K som var marineflyver og shipping-

mann og som skulle assistere Pruck som jo i første rekke måtte ta hånd om de landmilitære oppgaver —»

«De tre herer, Benecke, Pruck og premierløytnanten, gikk nå for fullt inn for å løse den oppgave overkommandoen hadde pålagt dem.»

«Ifølge den foreliggende plan skulle man lande i nærmere angitte havner. Prucks oppgave var å skaffe opplysninger om, skisser, fotos etc. av havneinnløp, befestninger, innfartsveier, jernbane, elektrisitetsverk, oppgave over hvilke innsjøer man kunne benytte som nødlandingsplasser for fly på vinterføre.»

Etter å ha berettet om alle de verdifulle militære opplysninger, for å holde oss til Hartmannsjargongen, som spionene fant i telefonkatalogene med nøyaktige oppgaver over alle forsvarsinstitusjoner, i konversasjonsleksika, i budsjettoppstillinger, og på annen måte, fortsetter det på side 80 med følgende, som vel må slå fullstendig ihjel Piekenbrocks påstand om at tyskerne måtte gå til Quisling for å få «brukbare opplysninger om flyplasser» m. v.:

«Særlig viktig var det selvfølgelig å få tak i gode skisser og kart over havneanleggene. Og Pruck var i så henseende uhyre heldig. For en ikke ubetydelig del av det materiale han trengte, fant han samlet og innbundet, endog til en meget fordelaktig pris. Det skjedde på følgende måte: En dag han gjorde sitt vanlige innkjøp av tyske og norske aviser i Narvessens kiosk ved Stortinget, fikk han øye på oppslagsboken «Hvem — hvad — hvor?» En kort gjennombladning og Pruck var kjøper. Boken viste seg å være aldeles utmerket. Hver eneste norsk by av noenlunde størrelsesorden var beskrevet med nydelige skisser av havneanleggene. «Hvem — hvad — hvor?» gikk direkte til Berlin. Men dessuten kunne han supplere boken med glimrende fotos — ja gjerne som et ledd i sin korrespondanse om man det måtte ønske. I nær sagt hvilken som helst papirhandel, kiosk eller bokhandel kunne man finne de skjønneste prospektkort med skarpe flyfotos. En særlig forkjærlighet var lagt på å fotografere havneanleggene. Det kan derfor være at tyskerne gjorde meget dobbeltarbeide. For flyvåpnets generalstab sendte i løpet av mars sine luftfotograferingsspesialister hit opp. (Uthevet av oss.)

Det var omkring midten av februar at oberst «Beppo» Schmid, lederen av etterretningsavdelingen i det tyske flyvåpnets generalstab, fikk beskjed

om at overkommandoen planla en okkupasjon av Norge. — For å sikre seg kunnskap og grunnlagsmateriale for flyoperasjoner mot Norge, satte Schmid i verk en rekke tiltak.

Det ble nå satt opp en egen oppklaringsavdeling hos flyvåpnets øverstkommanderende i Königsberg. De firemotors maskiner av typen FV 200 hadde på forhånd en temmelig stor aksjonsradius som nå ble betraktelig utvidet ved at man bygget inn ekstratanker.

Avdelingen fikk i oppdrag å fotografere særlig viktige områder og objekter i Norge, både flyplasser og befestningsanlegg i Oslo og omegn, hele kysten fra hovedstaden til Bergen, innløpet til Trondheim og befestningsanleggene der foruten Narvik med Ofotfjorden. (Uthevelsene av oss.)

Det dårlige været i februar og første delen av mars gjorde det ikke bare vanskelig, men likefrem umulig å gjennomføre oppdraget. Men etter midten av mars lå de meteorologiske forhold vel tilrette. Og i løpet av få dager fikk avdelingen gjennomført oppdraget. (Uthevelsene av oss.)

Men bortsett fra disse Abwehrfolkene, hadde Tyskland på det tidspunkt hele tre militærattachéer i virksomhet i Norge. La oss høre litt om flyattachéen, kaptein Eberhard Spiller på side 82 o. fl. i Hartmanns bok:

«Under en konferanse i Berlin fikk Spiller sine direktiver. Hans oppdrag gikk ut på å skaffe seg detaljopplysninger om flyplasser, bemanning, utrustning og verksteder og om egne landingssteder både for «airborn» tropper og fallskjerm-soldater. (Uthevelsene ved oss.) Sine iakttagelser og resultater skulle han senere sammenholde med generalstabens fotografiske opptak.

Tross den ytterst knappe tid, lyktes det ham med bil og bane og på selskapsreiser med norske kolleger (Hvem?) i alt vesentlig å løse sine oppgaver innen området Oslo — Kristiansand — Stavanger — Bergen. — De resultater han fremla enten skriftlig eller muntlig under sine besøk, var verdifulle for forberedelsene.»

Spiller ordnet faktisk så effektivt opp med å få vite det som var å få vite om flyplassene at Abwehr-Pruck ikke engang gadd befatte seg med den side av saken. Likevel forteller altså Piekenbrock at dette var av de militære opplysninger en måtte spørre Quisling om! I Hartmanns bok heter det:

«Dertil kom at Pruck visste at Spiller utforsket flyplassene. Det var da ingen grunn for ham til å gjøre det samme.»

På side 84 fortelles det da også hvor godt arbeide Spiller hadde gjort sammen med luftfotograferingsfolkene:

«Da flyvåpnets generalstab etter felttoget i Norge oppsummerte resultatene av informasjons- og etterretningstjenesten, var dette fasitt: De opplysninger man hadde fått om styrke, utrustning etc. var korrekte. Luftfotografiene var førsteklasse. Resultatene var blitt sammenfattet i et hefte: «Norges flyvåpen og luftvernartilleri». Og det ble om aftenen før angrepet delt ut til flyverne og til offiserene tilhørende luftvernartilleriet.»

Hvor kommer så Quisling inn i bildet?

Vi skulle tro at vi med dette klart har påvist at det Piekenbrock i Hartmannbrevet forteller om «militære opplysninger» under samtreffet i København er det rene militære tøv. Dels dreier det seg overhodet ikke om militære opplysninger, men om almenpolitisk godtkjøpsprat, dels er de små antydninger Piekenbrock gir opplysninger tyskerne gjennom et storstilet spionarbeide på forhånd hadde skaffet seg (og det er i denne forbindelse viktig å holde for øye at Abwehr prinsipielt skaffet seg sine opplysninger fra jøssinger og andre «antinazister»), og dels understreker Piekenbrock til syvende og sist at Quisling ingenlunde var forberedt på å gi eksakte militære opplysninger!

Vi vet ikke hva forklaringen kan være på disse eien-dommelige Piekenbrock-opplysningene om Quisling, men vi har i de foregående artikler forsøkt å antyde noe. Det er vel ellers ikke utelukket at Piekenbrock etter så mange års forløp, og det til og med for den vesentligste dels vedkommende i russisk fangenskap, kan ha forvekslet opplysninger han fikk gjennom sitt meget utstrakte spionnett med opplysninger fra Quislings side. Hans og Abwehrs aversjon mot Quisling og det han stod for kan vel da underbevisst ha virket med.

Under enhver omstendighet vil enhver forstå at Piekenbrock-brevet til Hartmann er uten enhver verdi når det gjelder en historisk og rettslig vurdering av Quislings forhold før 9. april. Det er like meningsløst som gåtefullt og det er etter hva vi i denne artikkelserie har fremlagt åpenbart ikke i overensstemmelse med de faktiske forhold.

På den annen side nevner Hartmann i sin bok en rekke nordmenn som faktisk ga de tyske agenter viktige opplysninger — uten at de bebreides for det. Vi kan antyde den høyere offiser som beiste Nord-Norge for den tyske sendemann, den kjente forretningsmann i Bergen som gav Bode opplysninger og om «de norske kolleger» som hjalp Spiller m. fl. Hvorfor trekkes bare Quislings «magre» opplysninger frem og ikke disse herrers viktige?

Slutt.

Sovjetsoldat -

(Forts. fra side 4)

Flere av dem hadde måttet hoppe ut av vinduet eller klatre ut da de om natten våknet ved at deres hus ble bombet og satt i brann, og brannene grep slik om seg at slukning var nytteløst. De kom seg så vidt vekk i bare undertøy. Nå kom de til oss for å høre om vi kunne bistå dem med brannslukningsarbeidet. «Vi har ikke tid idag, kjære landsmenn,» sa stabssjefen, «selv har vi det ille nok som det er.» Han ba dem se seg om etter en bedre plas som tilflukt hvor de kunne føle seg mere sikre, i hvert fall foreløpig. Og disse stakkars mennesker hadde i deres hjelpeløshet intet annet valg enn å komme seg lengst mulig bort fra dette farlige sted vi selv befant oss på.

Det lot til at tyskerne nok visste at vi holdt til her og hadde innrettet oss i skyttergravene, for nå rykket de meget forsiktig frem og så systematisk som mulig.

Men foreløpig ble ingen drept, skjønt alle sammen ventet at blodbadet ville finne sted hvert øyeblikk. Enhver hadde sitt å tenke på. Våre offiserer nærmet seg oss soldater, de holdt noen flasker i hendene. De visste nok at vi var både tørste og sultne. Men istedet for vann fikk vi bare et glass vin hver av oss. Det som var igjen slo de ut da de nok var engstelige for at vi kunne bli drukne. Vår stab hadde hverken mat eller vann. Den herlige armenske vin var det eneste det var lyktes dem å få med seg under flukten.

Dette ene glass vin virket sterkt på oss alle, kanskje gikk det oss i blodet fordi vi var sultne. Det ble gitt ordre om å kjempe tappert for fedrelandet og selv sto vi også rede. Men til vår forbauselse rykket ikke tyskerne direkte mot oss. De marsjerte langt ut til siden og vi oppfattet det slik at tyskerne ønsket å unngå åpen kamp. Men kommissæren Sjahinijan var fiffig nok til ganske snart å skjønne tyskernes taktikk.

Hewins versus Vogt -

(Forts. fra side 2)

faktisk å gjøre det, og denne påståtte «vilje» er heller aldri blitt bevist.

Skrivelsen fortsetter med å si at Quisling trodde man «måtte regne med en britisk landgang i Norge i løpet av aller nærmeste fremtid og at det var i Norges interesse at tyskerne kom britene i forkjøpet». Første halvdel av denne erklæring var bare et glimt av det åpenbare (se mine s. 196—197), annen del var bare en gjentakelse av hva Quisling åpent hadde erklært i sin avis FRITT FOLK fem dager tidligere (30. mars): «Norges og Nordens vitale interesser er derfor de samme som Tysklands etc.» (min s. 219). Det er intet ondt, for ikke å snakke om forrædersk, i noen av halvdelene i erklæringen.

Så følger noen upresise spekulasjoner om motstand av den ubetydelige norske hær, marine og flyvåpen ved Oslo, Narvik og Bergen — intet av dette kunne interessere de mektigste militærledere i verden på det tidspunkt.

Tilslutt kommer en faktisk frifinnelse av Quisling! «Resultatet av konferansen var i mine (Piekenbrocks) øyne magert. Jeg var av den mening at Quisling ikke var forberedt på å besvare eksakte militære spørsmål, men at han beredvillig meddelte hva han visste. Han hadde kanskje også ventet at vi fra vår side hadde meddelt ham enkeltheter om hva vi hadde fore.» Akkurat! Quisling dro til København, som jeg hevdet (s. 217), da isen smeltet og invasjon ble mulig, for å forsøke å finne ut fra Piekenbrock hva som hendte. Den norske regjering burde ha gjort det samme.

Lest omhyggelig, objektivt og i sammenheng, kan skriftstykket ikke med noen rimelighet tolkes som bevis mot Quisling, snarere tvert imot — unntagen av forutinntatte skribenter som herr Hartmann og et hjernevasket norsk publikum som lider av «dobbeltenking». Hvorledes en så fremragende autoritet

Han forsto at de ville omringe oss, og han var rask nok til å kunne gjøre mottrekk på en klok måte. Han besluttet at vi skulle trekke oss tilbake for å unngå tyskeres omringningsmanøver. Men tyskerne kunne meget lett ha vunnet kampen mot oss om de bare hadde satt i gang sin offensiv da vi ennå bare var en gruppe stabsmedarbeidere. Til alt hell oppga tyskerne forsøket.

som professoren i europeisk historie ved Oslo universitet (Skodvin) kan gå god for Hartmanns fortolkning slik han gjorde i THE TIMES (11. august) ligger hinsides rasjonell forståelse. Så langt fra å bli brukt mot Quisling, så burde hans besøk hos Piekenbrock krediteres hans skarpsindighet og energi, egenskaper som ellers er så sørgelig mangelvare i Norge.

Det er sagt nok for å vise at herr Vogt er i fremragende norsk selskap i sin manglende evne til å «se kjensgjerningene i øynene», i sin Peer Gyntisme. Polemikk er ikke historie.

De sørgelige erfaringer ved den tyske okkupasjon synes å ha brakt permanent i uorden de akademiske sinn som gjennomlevet den. Det er forståelig, men det fostrer likevel ikke sann historieskrivning eller rettferd. Tiden for propaganda utløp for tyve år siden.

Det er en annen hindring som skulle og burde fjernes straks, nemlig den hevdvunne interesse det norske arbeiderparti har i å opprettholde Quislingmyten og således flytte skylden for okkupasjonen fra der hvor den virkelig ligger, nemlig hos Nygaardsvoldregjeringen. Herr Hartmann er en av de siste høyrøstede tilhengere av legenden, men han er nu diskreditert utenfor arbeiderpartiskler og det er en fordel. Det gjenstår for de overlevende av Nygaardsvoldregjeringen å stå frem som menn (slik deres politimester Kristian Welhaven gjorde i AFTENPOSTEN 27—28. april) og offentlig å innrømme de beviste feil, som dengang ble godkjent av praktisk talt hele folket. Det ville rense den råtnete luft og advare kommende norske generasjoner.

En av de gode ting ved herr Vogts bok er hans forkastelse av Hartmanns «9. april»-tese (s. 7) og hans hyppige refselsler av regjeringen, slik han startet i annen halvdel av sin FARMAND-artikkel av 1. mai.

Det var også oppmuntrende å lese dr. philos H. O. Christophersens artikkel i AFTENPOSTEN (30. april), hvor han appellerte til en våknende norsk samvittighet og en tilbakevenden til ånden i den norske gullalder, som ebbet ut med Edvard Munchs, Gustav Vigelandts og Knut Hamsuns død — en tankerekke som var tatt direkte fra mitt «makkverk». (Dette var nok et eksempel på norsk akademisk «dobbeltenking».)

Professor Johan Vogt har

også bidratt til demringen av en frisk norsk rettskaffenhet i historie og politikk med sin «Partisan på forpost — legender fra virkeligheten», (Pax, 1965).

Stykke for stykke kommer Quisling-skjelettet frem fra det norske skap. Men prosessen vil ikke bli fullført før de norske hovedaviser og ledende forlag våger å åpne spaltene for ærlige gjenlevende av Nasjonal Samling. (Jeg har en hel brevordner full av henvendelser fra tidligere NS-medlemmer, som aldri har fått plass i en ikke-NS-publikasjon. Akkurat slik som min egen bok ble forkastet — av Dreyer før de endog hadde sett den.) «Historiens annen side» må man høre upartisk før hele sannheten kan vurderes riktig.

Som professor Johan Vogt sier: «Det var blant de dømt alle slags kategorier av mennesker: Det var sadistiske torturister, men også en god del naive romantikere. Det var noen fanatiske Hitler-tilhengere, men atskillig flere Quisling-beundrere. Noen trådte inn i „Nasjonal Samling” i frykt for det russiske spøkelse, andre i frykt for de tyske makthavere. Det var mange opportunistiske karrieremakere, men også noen som tok imot høye stillinger fordi de mente at de samtidig med denne opphøyelse virkelig gjorde sitt land en tjeneste. Det var ennvidere mange dobbeltspillere og endog tre-dobbeltspillere, noen som motarbeidet tyskerne og i det skjulte også hjalp mange landsmenn. Et meget stort antall var endelig godtroende personer uten politisk forstand. I sum var det sikkert flere som var ledet av dårskap enn av ondskap, og nokså mange av disse ble også dømt, ikke ut fra deres handlinger, men på grunn av deres meninger. Slike omvurderinger på begge sider vil kanskje etter hvert kunne lede til en likvidering av okkupasjonsårenes ondeste arv.» (Hans s. 144, mine uthevelser.)

Spørsmålet om «mening» eller «hensikt» er komplisert i vestlig rettsvesen, men rent generelt kan ingen dømmes for forbrytelse hvis han ikke har hatt ond hensikt. Vi hadde nylig et eksempel på dette i saken mot mannen som stjal det berømte Goyamaleri av Hertugen av Wellington av idealistiske grunner. Han ble frifunnet etter en lang rettsak fordi det var godtgjort at han ikke hadde til hensikt å berøve Nasjonalgalleriet bildet permanent. Han ble bare

funnet skyldig i og dømt for å ha stjålet rammen.

Det er muligens derfor herr Vogt gjør store anstrengelser for å prøve å bevise at Quislings hensikt var forræderi. Hvis det kunne godtgjøres, så ville det bli lettere å tro at han virkelig begikk høyforræderi. Det samme formål var bak aktoratets saksopplegg ved rettssaken, da alle anstrengelser ble gjort for å trekke i tvil Quislings «personlige rettskaffenhet» og å fremme dette at han var en tyv, drukkenbolt og stormannsgal. Hvis det ble tilstrekkelig demonstrert for Norge og verden at Quisling privat var en sjofel fyr, så ville det være lettere å overbevise verden om at hans handlinger var forræderens. Jeg foretrekker kjensgjerninger.

Det gjør ikke herr Benjamin Vogt, som skriver (s. 153): «Dokumenter kan mangle eller være forfalsket. De nødvendige vitner kan være døde eller av annen grunn ikke å få tak på. Utsagn kan stå mot utsagn, og man blir henvist til utenforliggende indisier for å finne ut hvem som taler sant. I siste instans kan „fakta” avhenge av en sannsynlighetsberegning» (min uthevelse).

De understrøkne ord er en selvmotsigelse. Ennvidere kommer i vestlig rettsvesen i alminnelighet tvilen tiltalte til gode. Ikke så hos herr Vogt. Han vil ikke engang akseptere de kjensgjerninger han selv fremlegger. Hvitt skal være sort.

Denne fordervelige intellektuelle prosess leder ham til slike meningsløse uttalelser som denne: «Det kan derfor ikke lenger herske tvil om at Quisling gjennom de råd og vink han gav, aktivt søkte å medvirke til det tyske overfall på et sakesløst Norge. En hårdere dom kan ikke felles av en norsk offiser over seg selv» (s. 157).

Det i motsetning til hans enighet med professor Skodvin og uenighet med herr Hartmann om Quislings rolle 9. april: «Jeg har hellet til Skodvins oppfatning, og tidligere ved flere leiligheter gitt uttrykk for at Quisling ved invasjonen handlet på egen hånd og i strid med de bestemmende tyske myndigheters ønske!» (Hans forord, mitt utropstegn.)

Det er ikke Quisling, den mest utpreget konsekvente blant menn, men herr Benjamin Vogt som er «dobbeltperson». Herr Vogt burde starte med å vaske sin egen hjerne istedenfor å hjernevaske sine lesere og sverte Quisling i strid med de kjensgjerninger som han og jeg i det store og hele er enige om.

Han er så forvirret at han faktisk ødelegger sine egne «subjektive» teser ved å si-

tere den velkjente svenske jurist Heming-Sjöberg slik: «Om Quislings patriotisme kan intet tvivel råda — — — han blev icke förrädare för vinning eller ära, hans förräderi bottnade i kärlek til hans land!» (Vogt s. 177, mitt utropstegn.) På denne måte får vi vite fem sider fra slutten av herr Vogts bok at når alt kommer til alt så var ikke Quisling «subjektivt» en forræder, men en «patriot». Det er en forvirret verden i Norge!

Slutt.

TILL SALU

Äldre ex. av «Fritt Folk», «Hirdmannen», «Germaneren SS», «Gjallarhorn» (norsk), «Fædrelandet» (dansk), «Aftonposten» (svensk-finsk). Pris pr. st. kr 2:—.

Frisinnade Riks-Partiet,
Ellös. Sverige.
Pg nr 62 26 97.

**Vask, maling,
tapetsering,
mønstermaling**

RIMELIG

1. KLASSES FAGMANN

— Telefon 26 55 30 —

ANNELISE PAROW

TANNINNSETNING

Trondheim

DAGLIG FRISKE BLOMSTER

Blomsterforretning

SYNNØVE LIE

Kranser til alle priser

Frognerveien 30, Oslo

Tlf. 44 22 30

KRISTNE VENNER

Har du lyst til å treffe gamle venner i et åpent miljø? — *Kristne Venner* møtes den første fredag hver måned i Collettsgate 43. Etter en tale er det bevertning og anledning til selskapeleg samvær.

Møtetid kl. 19.30.

Arkitekt

HUSTAD

Bærumsvn. 5 — Ø. Ullern

Telefon 55 61 29 — Oslo

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 43 33

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 75 54

USA ute på rov -

(Forts. fra side 5)

tiske manøvrer klarte ikke å bygge noen bro.

Når prinsippene er gale så forer ofte veien fra absurditet til tragedie. Mr. Wilson erklærte for eksempel 1. november 1965 i Underhuset at den svarte befolkning i Rhodesia ikke var moden til majoritetsstyre hverken idag eller imorgen. Likevel erklærte han 3. november at den kongelige kommisjon måtte finne ut om hele befolkningen i Rhodesia var enig i den foreslåtte nye konstitusjon. To dager etter at Mr. Wilson erklærte at de svarte i Rhodesia ikke ville være modne for selvstyre før om meget lang tid, insisterte han på at de var kompetente til å avgjøre hele landets fremtid. Hvis de ikke var istand til å styre i dagligdagens saker, hvorledes kunne de da ansees istand til å avgjøre hvorledes Rhodesia skulle styres i langt viktigere saker?

Betød folkeavstemning at saken skulle avgjøres slik at alle stemmer veiet likt? Hvis ikke, hva betød den så? Hvorledes kunne Mr. Wilson fremsette et slikt forslag når han nettopp hadde sagt at de svarte ikke var modne for majoritetsstyre hverken idag eller imorgen? Kan vi være overrasket over at rhodeserne oppfattet dette som det glade vanvidd?»

Forklaringen til alt dette nonsens som prakkes på de enfoldige hjernevaskede hvite menneskemasser i Europa og ellers ligger vel på et annet felt enn det Mosley her trekker frem. Den britiske Labourregjering er nemlig ikke bare under press av de svarte stater i det hensyknende Commonwealth, men av den makt England ga lillefingeren under annen verdenskrig som følge av Churchills undergangspolitikk.

Hva ligger så bak den økende internasjonale heksejakten som har til formål å tvinge den hvite befolkning i Rhodesia til å underkaste seg et svart regime? Hvilke interesser er det som ønsker å se Rhodesia i hendene på primitive politikere som kan kjøpes og bestikkes.

En av de først virksomme innen FN mot Rhodesia var Guineas sendemann Achkar Marouf. Men tidsskriftet TIME AND TIDE rapporterer 20. oktober 1965:

«Bak scenen var det USA som gav det opprinnelige initiativ til denne afro-asiatiske aksjonen. Hva dette bakgrunnsinitiativ besto i kommer vel for dagen en vakker dag — kanskje — — USA's utenrikspolitikk er som et isberg. Det vesentlige er ikke det som synes over havflaten, men den del som ligger under

denne — og hva den delen inneholder.

I Iran intervenerte det amerikanske diplomatiet med sine gode gjerninger og kom ut av affæren med en god del av den iranske oljen, som USA tidligere ikke hadde noen andel i. Selv Frankrike har høstet erfaringer om lignende amerikansk diplomati. Da krigen raste som verst i Nordafrika, var amerikanske agenter og forretningsfolk i ivrig virksomhet som rådgivere i forventning om de korn de kunne plukke til seg i et uavhengig Marokko og Algerie. All den stund USA ikke er offisielt engasjert, så passerer intrigene til disse hemmelige håndlangere nesten upåaktet.

Og hva har nu USA å vinne gjennom at Rhodesia knuses? Hvorfor var USA alt fra begynnelsen så velvillig når det gjaldt å støtte ethvert britisk tiltak mot Rhodesia? Ian Smiths «opp-rørere» er blitt truet med at hvis de ikke gir opp så kommer London som en begynnelse til å berøve dem deres eksport av tobakk til Storbritannia. I så fall blir jo USA nødt til å forsyne det verdifulle engelske marked med amerikansk tobakk — for dollars!»

Men den amerikanske og internasjonale storfinans er ikke bare ute i tobakksforretninger. Den virkelige interesse bakom aksjonen mot Rhodesia tar sikte på større fangster. Man kan huske på Tshombes ord da FN gikk til angrep på hans Katanga: «Amerika vil ha kobberet vårt.» — Slik var det og er det. Den amerikanske storfinans ville ha hele Kongo på grunn av kobbergrubene der. Nu er det Rhodesias naturrikdommer amerikanerne er ute etter. En svart regjering i Salisbury ville — håper man — bli lett å kjøpe.

Men amerikanernes interesser sikter lenger enn til Rhodesia. Deres langsiktige planer går ut på også å styrte den nåværende regjering i Sør-Afrika, noe som tydelig fremgår av den krigsplan for en FN-krig mot dette land som nylig ble offentliggjort av «Carnegie-stiftelsen for internasjonal fred.»

Hvilke krefter skjuler seg her bak Carnegiestiftelsen? Jo, nøyaktig de samme Wall Street-interesser som i 1960 satte igang FN-krigen mot Katanga, som nå støtter sanksjonene mot Rhodesia, og som imorgen kommer til å arrangere lignende forholdsregler mot Sør-Afrika.

Det er hele det sørlige Afrikas veldige naturrikdommer det gjelder. Og det man vil er å bli av med de hvite regjeringene, som setter sine egne landsmenns interesser foran den internasjonale pengemaktens.

ISRAEL OG ATOMBOMBEN

Ryktene om at Israel er iferd med å skaffe seg atombomben antar stadig fastere former og betyr naturligvis nok en trussel mot verdensfreden. For hva man nå enn måtte mene om både jødene i sin alminnelighet og Israel i særdeleshed, så må vel atombomben på de hender være omtrent det mest usikre sted den kunne havne. Første reaksjonen på nyoppblussingen av ryktene er da også at Sovjet har tilbudt Nasser kjernefysisk støtte hvis Israel får a-våpen. Og da kan det nok komme til å smelle snart, rent bortsett fra at de arabiske stater blir drevet nok et skritt over i den røde leir.

*

EN RIKTIG STATS Mann

Alf Larsen avsluttet nylig en diskusjon om kunst i MORGENBLADET med noen

Store ødeleggere -

(Forts. fra side 5)

til Polen, De baltiske stater, Tsjekkoslovakiet, Ungarn, Romania og Balkanstatene. Alle disse europeiske land samt Øst-Tyskland overlot seierherren til Sovjet-Russland. Endel av Norge hadde nær delt deres skjebne, og det var ikke Churchill som hindret det.

Churchill hadde under krigen støttet kommunistene i Balkanlandene med våpen og utstyr, men nektet dette til nasjonale frihetsskjempere. Tito kunne derfor overta i Jugoslavia og general Mihailovic henrettes. Men den nasjonale frihetselskende kjerne i Hellas greidde tross Churchill gjennom en fortvilt og blodig borgerkrig å redde landet fra utlevering til Sovjet.

At fienden Tyskland ble sponderlemmet og varig okkupert, gjort til internasjonal beitemark og folket til villige syndebukker for all verdens grusomhet og ondskap, var på forhånd satt opp

På et vis som ved første blick synes like merkelig som selvmotsigende, arbeider her den vesterlandske finansmakt sammen med verdenskommunismen for omveltning i Afrika. Hver av dem regner med å kunne hente sin profitt ut av kaoset. Og annen verdenskrig ga jo også som kjent bevis for at disse krefter kunne drive det mest intime samarbeide for å nå et felles mål.

—o—

bemerkninger som er like sanne som velanbrakte. Vi får kanskje først forutskikke den forklaring at Alf Larsen i diskusjonens hete også kom til å nevne den avdøde president Kennedy's navn og ble derfor irettesatt av bladets politiske medarbeider Knut

som et krigsmål og realisert som en selvfølge.

Churchill gikk til krig som suveren leder av det største og mektigste imperium verdenshistorien kjenner, herskeren på havene og over et rike hvor solen aldri gikk ned. Han etterlot det i kaos og oppløsning, i den flyktende skygge som kalles commonwealth. Det er nok å vise til Sør-Afrika, Rhodesia, India, Singapore og Australia, som nå forlater pundet og går over til dollars.

Det som Napoleon og Hitler ikke greidde, å knekke Britains imperium, det greidde Churchill. Han har en pendant i Roms historie. Det er keiser Deocletian, som satte i verk forfølgelsene mot de kristne og delte riket i to. Det var begynnelsen til Romerrikets undergang.

Storbritannia ble redusert fra verdens mektigste stat til en annen rangs makt på land og hav. Verdensherredømmet og all ledelse var berøvet Europa og overført til Amerika og Russland.

De 3,5 milliarder pund sterling britiske borgere gjennom tidene hadde bygget opp og investert i koloniene og andre steder rundt på kloden var tapt, og istedet hadde landet fått en tilsvarende internasjonal gjeld. London var før krigen hele verdens bank og børs, men alt dette er nå flyttet over til New York.

I to verdenskriger var Churchill en ivrig aktør for å lære fargede folk opp i moderne krigføring, gi dem våpen og trene dem i hensynsløs krig mot kvite, kristne folk i Europa. Fruktene av dette har vist seg i koloniene, men de vokser nok videre. Hva da?

Det er overflødig å nevne de vanskeligheter av alle slag det britiske folk og Storbritannias statsmenn har å kjempe med, og vanskene vokser fra år til år. De fikk en tung arv etter seierherrens triumfer, og Europas folk vil også etterhvert få føle den.

Winston Churchill var ingen riksbygger, han var den store ødelegger, nedbryteren. Han bygget intet opp, men etterlot seg ruiner.

S —

Böckmann, som oppfordret Alf Larsen til å fortelle hvorledes en statsmann efter hans oppfatning burde være. Alf Larsen skriver da: «Jeg skal allikevel ta denne lovott med sten i opp: En riktig statsmann skal være som Disraeli og Bismarck, sig selv med innsikt, karakter, kraft og myndighet, ikke som de ynkværdige tidsåndens sprellemenn Roosevelt og Kennedy. Men at slike statsmenn ikke mere kan eksistere er vel også av de ting en medarbeider i et høiresosialistisk blad ikke vil innse.»

*

GUDS OWN COUNTRY!

I USA blir det hvert tolvte sekund begått en forbrytelse og hvert togethalvt minutt blir det forøvet et mord, et overfall eller en voldtekt. Hver time blir det stjålet 52 biler. I det forløpe år ble hver tiende politimann direkte angrepet.

*

ULBRICHT TIL AFRIKA

En delegasjon fra den tyske sovjetsone bereiser for tiden det svarte Afrika for å forberede et besøk av Walter Ulbricht i ekskannibalstatene. Forhåpentligvis vil han falle i deres smak! skriver DEUTSCHE WOCHEN-ZEITUNG som utkommer i den tyske amerikanske. Når vi ellers nevner Ulbricht, kan det være verdt å berette at han nu har steget i gradene og er blitt «marskalk» han også. Han har for tiden to militære adjutanter, en admiral og en general. Begge disse to soneoffisere har også som oppgave å holde Ulbricht underrettet om stemningen i «folkemøret».

—o—

FOLK og LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4
Telefon 37 76 96
Boks 3214 - Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15.
Mandag og lørdag holdes kontorene stengt.

Redaktør Melsom kan bare påregnes truffet efter forutgående avtale.

Abonnementspriser:

Kr. 40,— pr. år, kr. 20,— pr. halvår i Skandinavia
Utlandet kr. 25,— pr. halvår. I nøytralt omslag innenlands: Kr. 50,— pr. år, kr. 25,— pr. halvår.

Løssalg kr. 1,—.

Bruk postgironr: 16 450.

Utgiver A/S Folk og Land

Viking Boktrykkeri

—o—